

Arrest

nr. 264 018 van 22 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 07 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 5 december 2018, diende op 10 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker 20 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), waar verzoekster werd gehoord op 8 oktober 2020 en op 9 december 2020.

1.3. Op 28 mei 2021 nam de commissaris- de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Koerdische afkomst te zijn. U bent geboren te X op X 1990. Op 5 farvardin 1383 (hetgeen overeenkomt met 24 maart 2004) bent u getrouwd met M.Z.A.R.. Jullie woonden samen in Teheran en hebben geen kinderen. Na uw vertrek uit Iran is uw man van u gescheiden. U werkte gedurende tien jaar in een reisbureau en hebt in 2017 een master in Toerisme behaald aan de universiteit in Teheran. U hebt drie broers. Uw ouders en twee broers wonen in Teheran. Uw broer M. woont in België.

Vanaf dat u zeven à acht jaar oud was, werd u misbruikt door mullah H.T. van de moskee in uw buurt. Uw ouders zonden u naar deze man om voor u te zorgen en om u de Koran aan te leren. U ging op gegeven moment twee keer per week naar de man. U kon hier met niemand over spreken en het misbruik ging door totdat u op veertienjarige leeftijd door uw ouders gedwongen werd te huwen. U had een afkeer van de islam gekregen en ging sindsdien ook niet meer naar de moskee, u nam niet deel aan religieuze feesten behalve als uw familie u hiertoe dwong. U hield voor uw man wel de schijn op door te doen alsof u uw islamitische gebeden deed.

Ondanks uw afkeer voor de islam was u wel nog op zoek naar een goede god. Begin 1395 (hetgeen overeenkomt met maart 2016 in de Gregoriaanse kalender) kwam uw schoolvriendin P. opnieuw in Teheran wonen nadat ze twee jaar in Ahvaz had gewoond. P. was in Ahvaz tot het christendom bekeerd onder invloed van haar oom aan vaders zijde. Toen u merkte dat het beter ging met P. – ze had een conflict met haar moeder -, en jullie hierover spraken, introduceerde ze u in het christendom. P. stelde u voor om samen met haar een huiskerk te bezoeken. Einde Farvardin 1396 (hetgeen overeenkomt met april 2017) bent u een eerste keer naar de huiskerk geweest. In totaal bent u vijf of zes keer naar een viering geweest. U ging hier telkens met P. naartoe. In de lente van 1396 hebt u zich bekeerd tot het christendom.

In aban 1396 (hetgeen overeenkomt met november 2017) werd u gebeld door uw vriendin P. die u zei dat de overheidsdiensten bij haar waren binnengevallen en ze raadde u aan om een tijdje onder te duiken. U hebt uw broer M. gecontacteerd en deze heeft u naar het huis van een vriend gebracht waar u bent ondergedoken. Terwijl M. u naar daar bracht, kreeg hij telefoon van uw andere broer en vernam u dat diezelfde dag de overheidsdiensten ook een huiszoeking bij u thuis hadden verricht. Uw man had dit namelijk laten weten aan uw familie. Tijdens de huiszoeking bij u thuis hebben ze uw laptop en enkele documenten van de universiteit in beslag genomen.

Op 29 dey 1396 (hetgeen overeenkomt met 19 januari 2018) hebt u dan ook Iran verlaten en bent u middels een Italiaans visum naar Milaan gevlogen. Van daaruit bent u verder gereisd naar Duitsland met de bedoeling van daaruit verder te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Doordat uw smokkelaar zijn belofte niet nakwam om u naar het Verenigd Koninkrijk te brengen, hebt u er op 1 februari 2018 een eerder verzoek om internationale bescherming ingediend maar dit werd u omwille van de dublin-richtlijnen geweigerd. U diende van de Duitse overheid terug te keren naar Italië opdat uw verzoek daar zou worden behandeld. In Italië hoorde u dat alleenstaande vrouwen door de Belgische overheid goed beschermd worden. Aangezien u niet in Italië wilde verblijven omdat uw man weet dat u via Italië naar Europa gekomen bent en hij u daar zou kunnen vinden, bent u uiteindelijk in België toegekomen op 5 december 2018.

Op 10 december 2018 hebt u in België een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U hebt sinds uw vertrek uit Iran geen contact meer met mensen in Iran. Voor uw familie bent u een ongelovige en uw man is van u gescheiden en ondertussen hertrouwd.

Bij terugkeer naar Iran vreest u omwille van uw bekering gedood te worden door de Iraanse autoriteiten, uw familie of uw ex-man.

In België bent u zich beginnen te verdiepen in het christendom omdat het niet toegestaan was in Iran om hierover opzoekingswerk te doen. U ging tot september 2019 naar de Iraanse protestantse kerk in Roeselare en daarna naar de Emmanuel-kerk in Ieper waar u ook gedoopt bent. Sinds een twee- à drietal maanden nadat u in België bent toegekomen, beheert u eveneens een facebookaccount onder uw eigen naam. Hierop post u christelijke berichten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de eerste pagina van uw Iraans geboortebokje of Shenansnameh en uw originele Iraanse identiteitskaart of Kart-e-melli voor. Ter staving van uw bekering legt u een aanbevelingsbrief voor van de protestantse kerk in Roeselare d.d. 29 augustus 2019 voor alsook een doopcertificaat van het Christian Center Emmanuel in Ieper waar u gedoopt bent op 10 november 2019, een aanbevelingsbrief van de pastoor van het Emmanuel Christian Center en enkele prints van chatberichten met mensen uit de kerk van Ieper. Tot slot legt u ook twee attesten voor waaruit blijkt dat u in behandeling bent voor mentale problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen en uit de twee door u neergelegde attesten van fedasil en een psychotherapeut d.d. 11 augustus 2020 en d.d. 30 september 2020 blijkt dat u met stress kampt omwille van uw verzoek om internationale bescherming (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 8 oktober 2020, CGVS I, p. 15-16 en notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 9 december 2020, CGVS II, p. 19). Noch u, noch uw advocaat trachten evenwel aan te tonen hoe deze aandoening uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zou beïnvloeden. Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat bent om de motieven van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid wordt aangetast doordat u weinig plausible verklaringen aflegt betreffende uw eigenlijke vertrek uit Iran en uw origineel Iraans paspoort. Volgens uw verklaringen hebt u met uw eigen Iraans paspoort, voorzien van een Italiaans visum, Iran verlaten via de luchthaven Iman Khomeini (CGVS I, p. 11). Vanuit Italië reisde u onmiddellijk door naar Duitsland (CGVS I, p. 12) van waaruit de smokkelaar u naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen (CGVS I, p. 8). Uw legale vertrek uit Iran met uw eigen paspoort en een Schengenvisum vanuit de luchthaven Iman Khomeini ondergraaft op zich al op fundamentele wijze de door u voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u op dat moment reeds in het vizier was gekomen van de autoriteiten. Gevraagd waarom u alsnog dergelijk groot risico neemt om via de luchthaven het land te verlaten, stelt u slechts dat u geld hebt betaald aan een persoon die alles geregeld heeft. Deze persoon werd u via een vriend op uw werk aangereikt. De enige voorwaarde die u blijkbaar stelde was dat hij 'vertrouwenswaardig' moest zijn (CGVS I, p. 20-21). De lichtzinnigheid waarmee u bij uw vertrek uw leven in handen legt van een smokkelaar, klemt ten eerste met uw voorgehouden vrees. Bovendien blijkt, volgens de info in het administratief dossier, dat een (illegaal) vertrek via omkoping en dus met behulp van een smokkelaar quasi onmogelijk is in Iran omdat dit erg duur is en complex wegens de vele controles. Het mag dan ook verwondering heten dat u daarin zou zijn geslaagd, indien u daadwerkelijk religieus vervolgd zou zijn geweest door de Iraanse autoriteiten.

Voorts haalt u aan dat u uw origineel Iraans paspoort op aanraden van uw smokkelaar in Duitsland hebt verscheurd (CGVS I, p. 8). Dit getuigt evenzeer van een houding die moeilijk in overeenstemming te

brengen is met hetgeen verwacht wordt van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont – hetgeen u redelijkerwijze zou moeten weten aangezien u een master in Toerisme behaald hebt en reeds tien jaar werkzaam was in een reisbureau (vragenlijst DVZ, d.d. 30/01/2019, vraag 12, 13) - en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Dat u wel degelijk in deze mogelijkheid bent maar deze bedenking toch niet maakt op het moment dat u reeds op Europese bodem bent, ondermijnt verder de algehele geloofwaardigheid van uw relaas. Ter verantwoording stelt u dat de smokkelaar u zei dat ze u zouden terugsturen naar Iran indien ze u met het paspoort en het visum zouden aantreffen (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 6). Deze verklaring kan echter niet voldoen, aangezien u wel uw ander Iraanse identiteitsdocument bij u hield. Hiernaar bevestigd, stelt u dat dit niet hetzelfde is omdat er op de Iraanse identiteitskaart geen visum staat en alles in het Farsi in plaats van Engels genoteerd is (CGVS II, p. 7). Deze verklaring voldoet evenmin. Uw Iraanse identiteitskaart bevestigt eveneens uw nationaliteit en houdt bijgevolg evenzeer het risico op repatriëring in. Daarenboven kreeg u in het kader van de Dublin-richtlijnen op basis van het Italiaanse visum een bevel om het grondgebied te verlaten en naar Italië terug te keren om aldaar uw verzoek om internationale bescherming te doen. Ook uw verklaring dat u geen andere keuze had dan hem te vertrouwen, dat u nog nooit asiel had aangevraagd en ook dat u de wetgeving daaromtrent niet kende noch in de mogelijkheid was iemand hierover te befragen (CGVS II, p. 7), overtuigt niet ter verklaring waarom u uw paspoort verscheurde. U bent namelijk op 19 januari 2018 in Duitsland toegekomen en hebt er pas op 15 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend. U was dus wel degelijk op de hoogte van de mogelijkheid en de wijze om in Duitsland internationale bescherming in te dienen. Uw besluit om in Duitsland asiel aan te vragen was bovendien niet afhankelijk van het feit dat u niet wist hoe dit te doen, maar van het feit dat uw smokkelaar zijn belofte om u naar het Verenigd Koninkrijk te brengen niet nakwam (CGVS I, p. 8). Bijgevolg getuigt dit evenmin van een houding die in overeenstemming te brengen is met hetgeen verwacht wordt van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. Immers wordt een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid, waardoor ook bij de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen asielmotieven reeds vragen rijzen.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Zo dient vastgesteld dat u zich zeer snel heeft bekeerd tot het christendom. Namelijk twee à tweeënhalve maand nadat P. u eind 1395 voor het eerst vertelde over het christendom, hebt u reeds uw eerste huiskerk bijgewoond in Farvardin 1396 (CGVS II, p. 10). U bekeerde zich reeds in de lente van 1396 (CGVS I, p. 3). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept in eerste instantie reeds ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering naar het christendom is, zeker in een land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf gaat, quod non in casu. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op dat moment geen kennis had over het christendom omdat het u niet toegestaan was om research te doen (CGVS I, p. 18). U hebt zich evenmin geïnformeerd over het christendom vooraleer aan uw eerste huiskerk deel te nemen (CGVS II, p. 13). Meer nog, het is opmerkelijk dat u op zelfs stelt dat u pas bij aankomst hier meer research hebt gedaan en daarbij stelt dat u het enorm interessant hebt gevonden (CGVS I, p. 18). In dezelfde lijn is het opmerkelijk dat u zich klaarblijkelijk in Iran niet verder informeerde over het christendom, bijvoorbeeld over de verschillende stromingen binnen het christendom maar u, eens in Duitsland, zowel naar Jehova's getuigen als een katholieke kerk ging, naar eigen zeggen omdat u absoluut zeker wilde zijn van uw bekering tot het protestantisme (CGVS II, p. 8). Dat u zo snel werd toegelaten in de huiskerk is eveneens opmerkelijk. Verwacht mag worden, gezien de Iraanse context, dat de kerkleider eerst en vooral zich er van zou vergewissen dat een nieuw lid daadwerkelijk interesse heeft en zich oprecht wil verdiepen in het christendom, vooraleer die het nieuwe lid toelaat in zijn huiskerk. Gezien het illegale karakter van de huiskerk in Iran is het frappant dat de leider zichzelf maar ook de andere kerkhangers in het gevaar brengt door iemand die weinig tot geen kennis heeft van de religie en waarvan men dus nog niet weet of die wel oprecht geïnteresseerd en te vertrouwen is, toe te laten.

Voorts kan van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde en zich vervolgens bekeert tot een andere godsdienst in een land waar dergelijke bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, bovendien verwacht worden dat hij/zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. U geeft aan dat u geboren werd als sjiitische moslima (vragenlijst DVZ, d.d. 30 januari 2019, 19), tot uw dertiende of veertiende naar de moskee ging, maar vanaf uw vijftiende à zeventiende ongelovig was waarbij u weliswaar de schijn ophield voor uw gelovige man en familie (CGVS I, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u een afkeer had van de islam die voortkwam uit het feit dat u in uw jeugd gedurende jaren werd misbruikt door de mullah H.T. van de moskee in uw buurt (CGVS I, p. 16-17) en dat u door uw ouders op zeer jonge leeftijd gedwongen werd te trouwen (CGVS I, p. 16). Echter, daar waar u zeer doorleefd spreekt over uw afkeer van de islam en deze koppelt aan concrete en persoonlijke traumatische ervaringen - namelijk het misbruik door de mullah en het gedwongen karakter van uw huwelijk - komt u - gevraagd waarom u zich bekeerde tot christendom - niet verder dan het vermelden van enkele algemene begrippen. U verklaart immers slechts dat u in het christendom de dingen gevonden hebt waarnaar u zocht, namelijk innerlijke rust, zaken als levenslust, meer begrip en meer geduld, dingen die u bij P. zag (CGVS II, p. 12). Gevraagd waarom u dergelijke begrippen onmiddellijk aan het christendom koppelde, komt u echter niet verder dan te stellen dat u dit deed omdat P. u dit zei (CGVS II, p. 12). Gevraagd op welke manier het christendom dan uw leven veranderde, stelt u dat u voor uw bekering een nerveus en jaloers persoon was die andere mensen, die het beter hadden dan u, verafschuwde (CGVS I, p. 18). Na uw bekering werd u kalm en wilde u mensen vergeven, zelfs uw eigen familie en man (CGVS I, p. 18). Begrippen als nerveus en jaloers, kalm en vergevingsgezind zijn echter opnieuw algemene begrippen die de overtuigingkracht missen om aan te nemen dat u, in een land als Iran met een afkeer voor de gangbare islamitische religie, oprecht voor het christendom zou kiezen. U stelt verder weliswaar dat u de verschillen zag bij uw vriendin P., dat haar relatie met haar moeder en stiefvader beter werd door haar bekering (CGVS I, p. 18) en dat u dit ook voor uzelf wilde (CGVS II, p. 10-13). Hierbij kan evenwel worden opgemerkt dat P. uit een liberale familie komt waar religie weinig van tel was (CGVS I, p. 18) en dat de ruzie tussen haar en haar moeder ging over het feit dat haar moeder hertrouwd was. U daarentegen komt uit een diepreligieus islamitisch gezin waarbij u uw ouders verwijt dat ze u naar een mullah gestuurd hebben die u misbruikte en dat ze u op jonge leeftijd hebben gedwongen te huwen met een man. Beide conflicten zijn van een andere orde waardoor het verwonderlijk is dat u, net omwille van de ernst van de feiten die aan de basis liggen van uw afkeer ten aanzien van de islam en de houding van uw ouders hierin, in staat bent uw ouders en man te vergeven (CGVS I, p. 18) louter omdat P. u zei dat zij na haar bekering tot het christendom een goede band opbouwde met haar hertrouwde moeder. Op basis van bovenstaande bedenkingen dient er dan ook een ernstig voorbehoud geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de aanzet van uw bekering in Iran.

Uw weinig geloofwaardige bekering plaatst bijgevolg ook vragen bij de door u beweerde problemen met het Iraans regime waarvoor u het land diende te ontvluchten en de problemen die u vreest met uw familie bij terugkeer. Er dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de asielaanvraag zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw twee onderhouden op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u slechts te gokken hebt over de manier waarop uw bekering aan het licht gekomen is. U kan slechts meedelen dat u een bericht kreeg van P. dat er een huiszoeking bij haar thuis had plaatsgevonden waarbij men christelijke documenten aantrof met uw naam op (CGVS I, p. 20). Gezien de Iraanse context is het eerst en vooral weinig geloofwaardig dat P. uw ware naam zou vermelden op documenten van christelijke inslag die ze voor u en andere leden van de huiskerk afprintte. U stelt namelijk zelf dat jullie allemaal onder een alias gekend waren bij elkaar (CGVS I, p. 19). Uw verantwoording dat P. vermoedelijk uit gewoonte uw ware naam zou hebben vermeld (CGVS II, p. 14) is dan ook slechts een blote bewering en bovendien weinig coherent met uw eerdere verklaringen dat iedereen aangesproken werd met zijn alias. Daarnaast weet u evenmin wie de huiszoeking heeft uitgevoerd op uw werk (CGVS II, p. 15) en hebt u niet geprobeerd uw collega's te

bereiken om meer informatie te bekomen (CGVS II, p. 15). Ter verklaring stelt u dat u het niet zit zitten hen te contacteren, dat ze het niet zullen appreciëren, dat u denkt dat ze niet bereid zullen zijn u te helpen (CGVS II, p. 15). Evenmin hebt u enig idee hoe het de overige leden van de huiskerk vergaan is (CGVS I, p. 20) en hebt u geen contact meer met P.. De enige poging die u hebt ondernomen, is proberen bellen (CGVS I, p. 20). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en geen serieuze poging heeft ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de (juridische) evolutie van uw problemen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, in het geheel niet op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen (CGVS I, p. 20). Nochtans onderhield u contacten met uw broer M. via telegram (CGVS, p. 20). U gaf hiervoor de uitleg dat u hem hier niet in wilde betrekken omdat dit mogelijk voor problemen zou kunnen zorgen (CGVS I, p. 20). Deze verantwoording is niet afdoende. Uw broer M. was namelijk al betrokken en bijgevolg op de hoogte van uw problemen. Hij was het immers die door u gecontacteerd werd in Iran naar aanleiding van uw problemen en hij liet u onderduiken bij zijn vriend (CGVS I, p. 5). Minstens mag dan ook verwacht worden dat u bij hem zou geïnformeerd hebben over uw problemen. Dat u in het geheel geen zicht hebt op de nasleep van de door u beweerde problemen in Iran noch enige aanvaardbare poging kan aantonen dat u zich hebt trachten te informeren, toont een gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet opnieuw ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Tot slot dient voor wat betreft uw voorgehouden problemen met het Iraanse regime opgemerkt te worden dat u nagelaten hebt om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden dat er zowel bij uw thuis als op uw werk een huiszoeking werd verricht door de Iraanse autoriteiten (vragenlijst CGVS, d.d. 16 december 2019, 3.4 & 3.5; CGVS I, p. 5, 19). Het is opmerkelijk dat u dit niet vermeldde aangezien u door uw bekering problemen heeft met uw echtgenoot en hij net door die huiszoeking te weten is gekomen dat u zich bekeerd had (CGVS I, p. 45). Bovendien bevond u zich toen ook nog in Iran (CGVS I, p. 5). Opmerkelijk is ook dat u zelfs niet weet of uw man aanwezig was tijdens de huiszoeking en welke overheidsdienst exact voor de deur stond (CGVS I, p. 5).

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest, en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Hiermee geconfronteerd stelt u dat men u hier niet naar heeft gevraagd (CGVS II, p. 15). Van een verzoeker om internationale bescherming kan evenwel verwacht worden dat hij/zij op spontane wijze alle elementen aanbrengt die ertoe geleid hebben dat hij/zij zijn/haar land van herkomst verlaten heeft, quod non in casu. Dat u deze vrees en problemen geheel onvermeld liet bij de DVZ zet de geloofwaardigheid ervan danig op losse schroeven. Uw bemerking bij aanvang van uw eerste onderhoud, dat u niet werd gevraagd naar de hoe en de manier waarom u uw land verlaten hebt (CGVS I, p. 3), kan niet gevolgd worden, gezien er duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek, werd er nogmaals nagevraagd of u, naast de reeds aangehaalde problemen, nog problemen gehad had met uw autoriteiten, met medeburgers of problemen van algemene aard en werd u ter afsluiting gevraagd of u nog iets toe te voegen had (vragenlijst CGVS, vraag 3.5, 3.7, 3.8). Het betreft hier geen randgebeurtenissen, maar toch twee sleutelementen die u hebben doen besluiten het land te verlaten.

Naast de vaststelling dat u de problemen met uw familieleden en ex-man onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS), dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u twee maanden na de ontdekking van uw bekering door uw ex-man en familie alsnog in de mogelijkheid was om onder uw eigen naam het land legaal te verlaten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat de mogelijkheden voor een man om zijn vrouw tegen te houden het land te verlaten, verregaand zijn. U

beweerde hieromtrent weliswaar te beschikken over een paspoort waarin vermeld stond dat u toestemming had van uw man om gedurende de hele geldigheid van het paspoort alleen het land te verlaten (CGVS II, p. 7), dan nog blijft het – in het licht dat van uw bewering dat absoluut niet geduld wordt dat een getrouwde vrouw het land verlaat (CGVS II, p. 3), uw bewering dat zowel uw ex-man als uw familie heel traditioneel zijn (CGVS II, p. 4) en bovenal uw voorgehouden vrees ten aanzien van uw ex-man en familie - wonderlijk dat uw man gedurende de twee maanden dat u ondergedoken was, niets ondernomen heeft om deze toestemming in te trekken. Hierbij dient trouwens nog opgemerkt te worden dat u uw paspoort niet voorlegt aangezien u deze bewust hebt vernietigd, en dat u, behalve uw verklaring, op geen enkele manier kan aantonen dat u getrouwd was. U hebt slechts een kopie van de eerste pagina van uw Shenanameh voorgelegd waarop uw huwelijk niet vermeld staat.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van uw vader, dient te worden opgemerkt dat u deze evenmin aannemelijk weet te maken. Zo baseert u dit vervolgingsmotief op een éénmalig telefoongesprek dat u met hem had nadat u Iran reeds verlaten had (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 4). Verder verwijst u enkel naar de gebruiken binnen de Koerdische bevolking, en meer bepaald naar de eerwraak, om uw vrees te staven waarbij u enkele uitgeprinte voorbeelden van eerwraak voorlegt (CGVS II, p. 3). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het weliswaar voorbeelden van eerwraak betreffen, doch dat deze op geen enkele manier gekoppeld zijn aan afvalligheid van de religie of bekering tot een andere religie. Zelf kent u persoonlijk ook geen voorbeelden van eer-gerelateerde executies omwille van een bekering (CGVS II, p. 3). Voorts is uw verwijzing naar de algemene Koerdische aard op zich niet voldoende om aan te tonen dat u zelf nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Zo hebt u zich hoegenaamd niet verder geïnformeerd naar de dreiging die uitgaat van uw vader en/of ex-man. Uw man zelf hebt u niet meer gesproken (CGVS II, p. 4) en hoewel u contact had met uw broer M. toen deze nog in Iran was, hebt u hier evenmin met hem over gesproken. U denkt dat hij het u wilde besparen en zelf vroeg u er vreemd genoeg niet naar (CGVS II, p. 4). Zelfs toen u reeds buiten Iran was en u éénmalig telefonisch contact had met uw ouders omdat u dacht dat er een waterkans was dat uw moeder u zou vergeven, hebt u zich nadien niet bij uw broer M. geïnformeerd (CGVS II, p. 4). Dat u naar eigen zeggen uw broer niet betreft bij problemen met uw ouders omdat u altijd uw problemen zelf probeert op te lossen, is weinig overtuigend, temeer u nadien zelf ook nooit meer contact hebt proberen opnemen met uw ouders (CGVS II, p. 5). Dat u na één telefoontje vindt dat uw moeder u maar moet contacteren (CGVS II, p. 5) is op zich al bevreemdend daar u zelf hoopte dat ze u zou aanvaarden, het is hoe dan ook onvoldoende om te aanvaarden dat u zich in de voorbije jaren voldoende zou hebben geïnformeerd over uw voorgehouden vrees ten aanzien van uw vader. U kan bijgevolg niet overtuigen dat u bij terugkeer naar Iran zal worden gedood door uw vader of ex-man omwille van uw bekering.

Dat aan uw bekering en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten buiten Iran, in concreto in Duitsland en in België duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze en activiteiten in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Zo hebt u tien maanden in Duitsland verbleven en bent u er naar eigen zeggen naar de kerk geweest (CGVS I, p. 12) doch had u de eerste helft van uw verblijf geen religieuze activiteiten (CGVS II, p. 8). Via een IraansKoerdisch koppel S.K. en N.K. uit uw toenmalig opvangcentrum kwam u in contact met een eerste kerkgemeenschap in Halberstadt (CGVS I, p. 12). U kan echter op geen enkele manier staven dat u naar deze kerk ging in Duitsland. U hebt geen contact meer mensen uit die kerkgemeenschap noch enige foto's van uw aanwezigheid daar (CGVS I, p. 12). Voor wat betreft het Iraans koppel hebt u evenmin een idee waar zij momenteel in Duitsland hun religie beleven (CGVS II, p. 10) ondanks dat u wel sporadisch contact onderhoudt met hen (CGVS II, p. 9). Per email maakt u op 31 december 2020 twee screenshots over van de sociale mediaprofielen van S.K. en K.T. waaruit blijkt – althans voor wat betreft het profiel van S.K. – dat deze christelijke berichten plaatst die al dan niet door u van een 'like' voorzien worden. Het profiel van S.K. bewijst echter niet dat u daadwerkelijk kerkelijke activiteiten had in Duitsland.

Voor wat betreft uw geloofspraktijk in België legt u een aanbevelingsbrief van de Iraanse kerk in Roeselare, uw doopcertificaat van de Emmanuel-kerk in Ieper, twee aanbevelingsbrieven van de kerk van Ieper d.d. 11 augustus 2020 en d.d. 5 december 2020 en tal van foto's voor waaruit uw aanwezigheid in deze twee kerken blijkt. Hierbij dient echter aangestipt te worden dat het feit dat u in België regelmatig naar verschillende kerken en bijeenkomsten gaat en er gedoopt bent, op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoot, noch kan er aangenomen worden dat u louter op basis van uw kerkgang in België als bekeerling zult beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Bovendien hebben de aanbevelingsbrieven van de Iraanse kerk in Roeselare en de Emmanuelkerk in Ieper hoe dan ook een gesolliciteerd karakter aangezien ze op uw vraag en in het kader van uw procedure om internationale bescherming te krijgen werden opgesteld zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS I, p. 9), de voorgelegde berichten dewelke u verstuurdte met de pastoor en diens vrouw en uit de inhoud van de brieven zelf.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang, veranderen geenszins bovenstaande bemerking. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. U beweert weliswaar dat u op uw eerste Facebookaccount bedreigingen hebt ontvangen wanneer u wordt gevraagd of het Iraanse regime op de hoogte is, doch dit is een blote bewering die u allerminst geloofwaardig weet te maken. Zo weet u niet wat de profielnamen waren die u bedreigden en u hebt de desbetreffende berichten gewist omdat u – ondanks u reeds op Europese bodem was - dacht dat het niet belangrijk was deze te bewaren (CGVS I, p. 7). Mensen hebben u gezegd dat het Iraanse regime uw eerste facebookprofiel gehackt zou hebben, doch zelf hebt u hier geen weet van (CGVS I, p. 6). Het is overigens weinig aannemelijk dat het Iraanse regime op de hoogte zou zijn van uw eerste facebookaccount en hier voldoende belang aan zou hechten om u te bedreigen en te blokkeren, terwijl ze voor wat betreft uw tweede account geen enkele actie meer ondernemen. Bijgevolg wijst niets erop dat uw religieuze facebookberichten in het vizier van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen.

Bovendien dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u verklaart dat u Facebook gebruikt om christelijke boodschappen te verspreiden en mensen uit te nodigen voor het christendom waarbij die mensen u vragen konden stellen via Messenger (CGVS I, p. 6). U kan echter geen enkel bericht voorleggen die deze bewering kan staven. U hebt de berichten gedeleteerd omdat u dacht dat dit niet zo belangrijk was (CGVS I, p. 7). Dit is vanzelfsprekend niet ernstig. De documenten die u voorlegt en waaruit moet blijken dat u actief evangeliseert, kunnen niet worden weerhouden omdat deze dateren van na uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS II, p. 6). Deze activiteiten bieden geen toegevoegde waarde meer daar ze mogelijk en vermoedelijk net omwille van de vragen tijdens het eerste gehoor ontwikkeld zijn. Wanneer u dan wordt bevraagd over een Bijbelse citaat uit Romeinen hoofdstuk 4 vers 15, een stuk waarover u zelf berichtte op uw Facebook op 7 december 2020, haalt u zelf aan het stuk eigenlijk niet goed te kennen (CGVS II, p. 19). U haalt daarbij aan dat het u wel bekend in de oren klinkt, maar u gewoon vaker berichten van anderen deelt en u de laatste tijd weinig tijd had om er dieper op in te gaan als gevolg van uw werkzaamheden. U blijft echter actief posten om uw volgers niet te verliezen, benadrukt u daarbij. Wanneer dan wordt opgeworpen wat u zou antwoorden indien een van uw volgers u over een door u gepubliceerd citaat zou aanspreken, benadrukt u dat tot nu toe niemand dat heeft gedaan maar dat u zich dan normaal in het weekend hiermee zou bezighouden (CGVS II, p. 19). Bovenstaande vaststellingen versterken het vermoeden dat u louter uit opportunistische redenen veelvuldig christelijke boodschappen op facebook plaatst teneinde u een asielprofiel aan te meten. Naar aanleiding van het gehoor maakt u per email via uw advocaat bemerkingen over waarbij u zelf de desbetreffende Facebook-post en een vertaling ervan bijvoegt. U stelt evenwel dat het '15-4' is dat u postte. In de vertaling, die u bijvoegt, onder punt 15 staan evenwel exact de woorden die u werden voorgelezen. Bovendien wijzigt deze opmerking niet de vaststelling dat u verklaarde wel vaker berichten van anderen de posten om uw volgers niet te verliezen, u de laatste tijd weinig tijd had en niemand u tot op heden hierover bevraagd heeft. De vaststelling dat u hoogstwaarschijnlijk uit opportunistische redenen veelvuldig christelijke boodschappen post, blijft hoe dan ook overeind.

Tot slot doet ook uw mindere kennis van het christendom vragen oproepen bij uw bewering daadwerkelijk bekeerd te zijn. Aangezien u zich reeds sinds januari 2019 heeft aangesloten bij protestantse kerken en u ook reeds in Iran beweert de bijbel te hebben gelezen (CGVS II, p. 18) kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat uw kennis als bekeerd christen enigszins diepgaander is. Desondanks blijkt dit niet het geval. U weet weliswaar enkele basisbegrippen te duiden, zoals de betekenis van Pinksteren, wie de vier evangelisten zijn, wat de advent is, wat de psalmen en de parabels zijn en wat de brieven aan Korintiërs zijn (CGVS II, p. 18), doch diepgaander bevraagd, weet u niet wat de inhoud van de brieven van Paulus aan de Korintiërs is, verklaart u voorts vreemd genoeg dat de psalmen niet terug te vinden zijn in de bijbel terwijl het één van de boeken uit het oude testament is en kan u slechts een zeven à achtal parabels opsommen terwijl er een veelvoud in de bijbel zijn opgenomen. Dat u zelf stelt dat u de bijbel niet uit het hoofd tracht te leren en u het niet als een studieboek ziet waarvan u een overhoring moet doen, volstaat niet om te verantwoorden waarom uw inhoudelijke kennis van uw nieuwe geloof al bij al oppervlakkig overkomt (CGVS II, p. 18). Dat u na de onderhouden op het CGVS tot tweemaal toe de opmerking maakt dat de tolk de vragen niet correct vertaald heeft, kan evenmin ter verklaring worden weerhouden. Op het eind van beide onderhouden gaf u bovendien telkens aan de tolk goed te hebben begrepen (CGVS I, p. 22; CGVS II, p. 20). Waar tijdens het eerste onderhoud mogelijk moeilijkheden ontstonden bij de vertaling van het woord parabel en de opsomming van de vier evangelisten, werd hier tijdens het tweede onderhoud zelfs op teruggekomen (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 18). Dat de vragen van katholieke aard zouden zijn, zoals u stelt in uw opmerkingen naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud, is evenmin een aanvaardbare verklaring. De hierboven vermeldde en aan u bevroegde christelijke terminologie is niet uitsluitend katholiek maar aanwezig in alle christelijke stromingen, inclusief het protestantisme dat u voorhoudt aan te hangen. Tot slot is het, aangezien u - volkomen terecht - veel belang hecht aan de correcte vertaling van de christelijke begrippen, bovendien des te vreemder dat u inzake uw geloofspraktijk hier in België de Farsitalige kerkgemeenschap in Roeselare, waar u bijbelstudie kon volgen, inruilt voor een Nederlandstalige gemeenschap in Ieper (CGVS I, p. 9-10) te meer het verschil in reistijd al bij al meevalt. Zo bent u volgens de website delijn.be ongeveer veertig minuten onderweg tussen uw opvangcentrum en de Emmanuel-kerk in Ieper en bent u in het beste geval 37 minuten en in het slechtste geval 1u9 minuten onderweg tussen uw opvangcentrum en de Iraanse kerk in Roeselare.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u verklaarde dat u in uw kindertijd seksueel werd misbruikt door de mullah van de moskee en op jonge leeftijd werd uitgehuwelijkt (CGVS I, p. 16-17). Gelet op de tijdssituering van de feiten en op de aard van de feiten – u werd misbruikt tijdens uw jeugd tot uw huwelijk in 2004 op 13 of 14 jarige leeftijd (verklaring DVZ, d.d. 30/01/2019, vraag 15; CGVS I, p. 17) – kan er, hoe laakbaar de feiten toentertijd ook waren, omwille van het misbruik waar u jaren geleden het slachtoffer van werd en uw uithuwelijking op jonge leeftijd bezwaarlijk bij terugkeer naar Iran een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. Bovendien verklaarde u zelf ook uitdrukkelijk en meermaals dat u bij terugkeer enkel een vrees voor vervolging heeft omwille van uw bekering tot het christendom, waarvan reeds werd opgemerkt dat deze ongeloofwaardig werd geacht (CGVS I, p. 13, 15, 21).

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zich baseerde is aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw melli-kaart of Iraanse identiteitskaart en het kopie van de eerste pagina van uw Shenanameh of Iraans geboorteboekje bevestigen uw nationaliteit waaraan niet getwijfeld wordt. De afdruk van het niet-actieve facebookprofiel van uw vriendin P. toont aan dan dat u op de foto staat met een vrouw die het facebookprofiel P.J. beheerde en hierop laatst actief was in 2014, niets meer. Het bewijst niet dat P. bekeerd is, noch dat u bekeerd bent. De treinkaartjes die u voorlegt maken aannemelijk dat u op die dagen vanuit uw opvangcentrum naar Roeselare gegaan bent hetgeen op zich ook niet betwist wordt. Dit toont echter allerminst de oprechtheid van uw bekering aan. De artikelen die u voorlegt betreffende executies van Iraanse bekeerlingen kunnen evenmin een ander licht laten schijnen op bovenstaande beoordeling gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering en dus ook aan uw bewering omwille

daarvan in het vizier van de Iraanse autoriteiten te zijn gekomen. De opmerkingen die u gemaakt hebt naar aanleiding van de twee gehoren op het CGVS werden in rekening gebracht bij de beoordeling.

Inzake uw mentale problemen, die u staaft met een document van fedasil en van een psychotherapeute, waarin melding wordt gemaakt dat u zeer veel last heeft van stress moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Iran heeft verlaten, te meer daar er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Ook moet worden opgemerkt dat u gedurende het onderhoud vlot op alle vragen heeft kunnen antwoorden. Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissarisgeneraal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster roept een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 1 A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951. Zij meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster meent dat haar uitleg omtrent de omstandigheden van haar vlucht uit Iran en de manier waarop zij heeft gereisd wel degelijk aannemelijk, minstens niet totaal ongeloofwaardig is.

De commissaris-generaal zou onvoldoende rekening gehouden hebben met haar psychische moeilijkheden tijdens haar verblijf in Iran alsook tijdens haar verblijf in Europa. Ze verwijst naar de opeenvolgende traumatische ervaringen, zijnde uithuwelijking en seksueel misbruik, die ze sinds haar jeugd jaren heeft doorgemaakt. Omwille van die ervaringen, zou het logisch zijn dat ze de smokkelaar blindelings vertrouwd heeft. Ze vervolgt dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Haar mentale weerbaarheid zou nog steeds bijzonder fragiel zijn.

De werkwijze van de commissaris-generaal, om de geloofwaardigheid van de verklaringen te beoordelen aan de hand van verzoeksters theoretische kennis over het Christendom, is volgens haar veel te abstract, te technisch en onredelijk streng. De taalbarrière en haar verblijf in het asielcentrum in België zou het vergaren van objectieve kennis rond haar nieuwe religie vertraagd hebben. Er diende volgens haar rekening gehouden te worden met het haar concrete leefomstandigheden in België in volle coronapandemie en dat zij slechts kort voor haar vlucht is toegetreden tot haar huidige geloofsgemeenschap. Ze voegt toe dat ze de onafwendbare noodzaak voelde om zich te bekeren omdat ze ervan overtuigd was dat haar nieuwe religie een mentale steun voor haar was in de verwerking van de traumata uit haar jeugd jaren, waarvoor ze de islam als oorzaak zag. Haar mentale moeilijkheden samen met het gegeven dat zij reeds lange tijd gedegouteerd was in de Islam zou ervoor gezorgd hebben dat ze op relatief kort tijdsbestek besloot om zich te bekeren. Ze zou haar persoonlijke en innerlijke beleving duidelijk gemaakt hebben tijdens haar verhoor. Na de traumatische gebeurtenissen zou ze in de daaropvolgende jaren meer en meer een andere kijk zijn beginnen krijgen op de Iraanse cultuur, mentaliteit en diepgewortelde religieuze en familiale tradities.

Zolang het politieke gezag in Iran niet verandert, zou ze er geen menswaardig en veilig leven kunnen lijden. De samenleving waarin ze is opgegroeid zou een hypothek vormen op haar verdere persoonlijke ontwikkeling en op haar toekomstperspectief. In het christendom vond ze liefde en innerlijke rust, wat in totaal contrast stond met het aanhoudende islamitisch geïnspireerde geweld wereldwijd.

Bij een terugkeer naar Iran meent zij het voorwerp te zullen uitmaken van een persoonsgerichte vervolging, waaronder eerwraak gelet op de strenge Koerdische tradities waardoor het een schande is voor haar ouders en echtgenoot dat ze haar echtgenoot heeft verlaten en de Islam de rug heeft gekeerd.

Uit de totaliteit van haar gehoorverslag zou gebleken zijn dat ze in botsing is gekomen met de islamitische waarden en normen in de Iraanse samenleving en dat het voor haar niet meer mogelijk is om zich te conformeren en te schikken naar de bestaande regels in een Islamitische republiek.

Ze vervolgt dat ze alleen maar kan gissen hoe de autoriteiten de huiskerk op het spoor waren gekomen en dat er voldoende voorzorgsmaatregelen waren getroffen telkens als verzoekster een viering in een huiskerk had bijgewoond. Omdat ze vreest dat ze mensen in gevaar kan brengen en vermoedt dat de Iraanse autoriteiten geen informatie aan derden zullen toevertrouwen, zou het niet mogelijk zijn om meer informatie te verkrijgen over de stand van zaken in haar gerechtelijk dossier. Ook van haar broer die kampt met een drugsverslavingsproblematiek zou ze hieromtrent geen verdere informatie kunnen verkrijgen.

De verschillen tussen de verhoren bij DVZ en de commissaris-generaal zouden te wijten zijn aan het feit dat zij door de DVZ gevraagd werd om korte antwoorden te geven.

Ze is ervan overtuigd dat zij door haar bekering en haar leven als christen in België als een afvallige zal worden beschouwd in Iran en dat zij bij een terugkeer naar haar land voor deze feiten vervolgd en bedreigd zal worden. De boodschappen die ze op haar Facebook heeft geplaatst, waar zijzelf op duidelijk herkenbare manier te zien is en geïdentificeerd kan worden, kunnen volgens haar zeker onderschept worden door de Iraanse autoriteiten. Ze zou in het verleden reeds bedreigingen hebben gekregen op haar sociale media en voegt toe dat ze tijdens haar verblijf in het asielcentrum getracht heeft om de christelijke boodschap over te brengen aan medebewoners.

2.2. Nieuwe elementen

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster geen documenten

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekster verklaarde zich bekeerd te hebben tot het christendom door toedoen van een schoolvriendin die ze na lange tijd terug zag en die eerder bekeerd was tot het christendom. Verzoekster verklaarde een afkeer te hebben van de islam omdat zij als kind misbruikt werd door een mullah van de moskee in haar buurt en haar ouders haar op veertienjarig leeftijd dwongen om in het huwelijk te treden. Nadat zij vernam dat de overheidsdiensten bij haar vriendin waren binnengevallen, besloot zij met hulp van haar broer, haar land te verlaten.

In de beslissing stelt de commissaris-generaal verder de geloofwaardigheid van verzoeksters bekering in vraag. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld *dat "in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren."* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekster over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoekster interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij door haar interesse ook een andere godsdienst heeft in de zin van artikel 48/3, § 3, b) van de Vreemdelingenwet, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekster om aannemelijk maken dat zij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van haar identiteit.

Van verzoekster kan verwacht worden uiteen te zetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer nu verzoekster afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor verzoekster. De Raad beklemtoont dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is zodat het van verzoekster redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in haar nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over haar beslissing en de eventuele consequenties te overwegen. Op basis van hetgeen volgt, meent de Raad dat voormelde elementen *in casu* ontbreken.

In navolging van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen oordeelt de Raad dat verzoekster niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom. De commissaris-generaal heeft blijkens de bestreden beslissing rekening gehouden met de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuigingen zouden zijn verworven.

Dat verzoekster pas na haar aankomst in België opzoekingen deed over het christendom (CGVS 1, p. 18) en blijkens haar verklaringen die kennis niet vergaard had vooraleer zij zich begaf naar de huiskerk

(CGVS 2, p. 13), doet enerzijds allermintst blijken van een aanzienlijke reflectie en anderzijds sterke twijfels rijzen omtrent haar bekering in haar herkomstland

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat er sprake is van een enorme snelle gang van zaken. Tussen het moment waarop haar vriendin P. haar vertelde over haar bekering en het eerste bezoek aan een huiskerk zijn slechts twee à twee maanden en half verlopen (CGVS 2, p. 10). Het komt de Raad weinig ernstig over dat verzoekster in haar verzoekschrift enerzijds erkent dat zij besloot zich op een relatief kort tijdsbestek te bekeren, maar anderzijds benadrukt dat er sprake was van een jarenlang proces waar zij preciseert dat ze in de jaren volgend op de traumatische gebeurtenissen meer en meer een andere kijk begon te krijgen op de Iraanse cultuur, mentaliteit en diepgewortelde religieuze en familiale tradities.

Hoewel verzoekster meermaals gevraagd werd wat zij precies zocht in het christendom, beperkte zij zich tot een zeer algemene uitleg en algemene bewoordingen zoals levenslust, meer begrip en meer geduld. Verzoekster was echter niet in staat aan te tonen dat er sprake is van ingrijpende en verstrekkende gevolgen op haar levenswijze naar aanleiding van haar bekering. De argumenten dat het haar aansprak dat de relatie tussen P. en diens moeder verbeterd was nadat P. was bekeerd (CGVS 2, p. 12) en dat ze in het christendom gevonden heeft waarnaar ze op zoek was (CGVS 2, p. 12) getuigen van een weinig doorleefd bekeringsverhaal. De Raad stelt ook vast dat, ondanks de grote invloed die haar vriendin P. op haar gehad zou hebben om een dergelijk grote stap te ondernemen en zich te wenden tot een nieuwe godsdienst, verzoekster zeer vage verklaringen aflegde omtrent de bekering van haar vriendin. Gevraagd naar de bekering van P., antwoordde verzoekster slechts dat zij geen religieuze familie had en een slechte relatie onderhield met haar moeder, maar dat die relatie verbeterde nadat ze door haar oom geïntroduceerd werd tot het christendom (CGVS, 1, p. 18). De persoonlijke betekenis die het christendom voor verzoekster heeft en de ingrijpende en verstrekkende gevolgen van haar bekering blijven opnieuw zeer vaag en overtuigen op geen enkele wijze. Zo verklaarde verzoekster dat ze, voor ze zich bekeerd had een nerveus en jaloers persoon was, maar na haar bekering volledig veranderde, kalm werd en mensen wilde vergeven waaronder zelfs haar eigen man en familie. Het is opmerkelijk dat verzoekster er niet toe komt een persoonlijker beleving aan te tonen, terwijl zij nochtans verklaarde zeer ernstige feiten te hebben meegemaakt in haar kindertijd. Dat ze ondanks de afkeer van de islam omwille van wat ze als kind had meegemaakt en het feit dat zij niet gelovig was, toch op zoek was naar een goede god (CGVS 1, p. 17), doen ook twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van haar bekering. Dat verzoekster nog niet wist dat het christendom een manier van leven is en ze pas in België onderzoek kon doen naar het christendom maar toch al besloten had om zich te bekeren in Iran (CGVS 1, p. 18) getuigt allermintst van een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing en ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van haar bekering in Iran. Waar verzoekster in haar verzoekschrift in zeer algemene bewoordingen ingaat op de motieven van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat verzoekster hiermee de motieven van de bestreden beslissing alleen nog maar kracht bijzet. De door haar voorgehouden onafwendbare noodzaak om zich te bekeren, het feit dat ze reeds lange tijd gedegouteerd was in de Islam en haar persoonlijke en innerlijke beleving die haar overtuigd heeft om door het leven te stappen als christen betreffen vage beschouwingen die geen afbreuk kunnen doen aan de uiteenzetting *supra*.

Met haar betoog doet zij geen afbreuk aan de pertinente motieven van de commissaris-generaal aangaande het proces van bekering, die luiden als volgt: *“Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Zo dient vastgesteld dat u zich zeer snel heeft bekeerde tot het christendom. Namelijk twee à tweeënhalve maand nadat P. u eind 1395 voor het eerst vertelde over het christendom, hebt u reeds uw eerste huiskerk bijgewoond in Farvardin 1396 (CGVS II, p. 10). U bekeerde zich reeds in de lente van 1396 (CGVS I, p. 3). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept in eerste instantie reeds ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom is, zeker in een land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf gaat, quod non in casu. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op dat moment geen kennis had over het christendom omdat het u niet toegestaan was om research te doen (CGVS I, p. 18). U hebt zich evenmin geïnformeerd over het christendom vooraleer aan uw eerste huiskerk deel te nemen (CGVS II, p. 13). Meer nog, het is opmerkelijk dat u op zelfs stelt dat u pas bij aankomst hier meer research hebt gedaan en daarbij stelt dat u het enorm interessant hebt gevonden (CGVS I, p. 18). In dezelfde lijn is het opmerkelijk dat u zich klaarblijkelijk in Iran niet verder informeerde over het christendom, bijvoorbeeld over de verschillende stromingen binnen het christendom maar u, eens in Duitsland, zowel naar Jehova's getuigen als een katholieke kerk ging, naar eigen zeggen omdat u absoluut zeker wilde zijn van uw bekering tot het*

protestantisme (CGVS II, p. 8). Dat u zo snel werd toegelaten in de huiskerk is eveneens opmerkelijk. Verwacht mag worden, gezien de Iraanse context, dat de kerkleider eerst en vooral zich er van zou vergewissen dat een nieuw lid daadwerkelijk interesse heeft en zich oprecht wil verdiepen in het christendom, vooraleer die het nieuwe lid toelaat in zijn huiskerk. Gezien het illegale karakter van de huiskerk in Iran is het frappant dat de leider zichzelf maar ook de andere kerkhangers in het gevaar brengt door iemand die weinig tot geen kennis heeft van de religie en waarvan men dus nog niet weet of die wel oprecht geïnteresseerd en te vertrouwen is, toe te laten.

Voorts kan van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde en zich vervolgens bekeert tot een andere godsdienst in een land waar dergelijke bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, bovendien verwacht worden dat hij/zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. U geeft aan dat u geboren werd als sjiiitische moslima (vragenlijst DVZ, d.d. 30 januari 2019, 19), tot uw dertiende of veertiende naar de moskee ging, maar vanaf uw vijftiende à zeventiende ongelovig was waarbij u weliswaar de schijn ophield voor uw gelovige man en familie (CGVS I, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u een afkeer had van de islam die voortkwam uit het feit dat u in uw jeugd gedurende jaren werd misbruikt door de mullah H.T. van de moskee in uw buurt (CGVS I, p. 16-17) en dat u door uw ouders op zeer jonge leeftijd gedwongen werd te trouwen (CGVS I, p. 16). Echter, daar waar u zeer doorleefd spreekt over uw afkeer van de islam en deze koppelt aan concrete en persoonlijke traumatische ervaringen - namelijk het misbruik door de mullah en het gedwongen karakter van uw huwelijk - komt u - gevraagd waarom u zich bekeerde tot christendom - niet verder dan het vermelden van enkele algemene begrippen. U verklaart immers slechts dat u in het christendom de dingen gevonden hebt waarnaar u zocht, namelijk innerlijke rust, zaken als levenslust, meer begrip en meer geduld, dingen die u bij P. zag (CGVS II, p. 12). Gevraagd waarom u dergelijke begrippen onmiddellijk aan het christendom koppelde, komt u echter niet verder dan te stellen dat u dit deed omdat P. u dit zei (CGVS II, p. 12). Gevraagd op welke manier het christendom dan uw leven veranderde, stelt u dat u voor uw bekering een nerveus en jaloers persoon was die andere mensen, die het beter hadden dan u, verafschuwde (CGVS I, p. 18). Na uw bekering werd u kalm en wilde u mensen vergeven, zelfs uw eigen familie en man (CGVS I, p. 18). Begrippen als nerveus en jaloers, kalm en vergevingsgezind zijn echter opnieuw algemene begrippen die de overtuigingkracht missen om aan te nemen dat u, in een land als Iran met een afkeer voor de gangbare islamitische religie, oprecht voor het christendom zou kiezen. U stelt verder weliswaar dat u de verschillen zag bij uw vriendin P., dat haar relatie met haar moeder en stiefvader beter werd door haar bekering (CGVS I, p. 18) en dat u dit ook voor uzelf wilde (CGVS II, p. 10-13). Hierbij kan evenwel worden opgemerkt dat P. uit een liberale familie komt waar religie weinig van tel was (CGVS I, p. 18) en dat de ruzie tussen haar en haar moeder ging over het feit dat haar moeder hertrouwd was. U daarentegen komt uit een diepreligieus islamitisch gezin waarbij u uw ouders verwijt dat ze u naar een mullah gestuurd hebben die u misbruikte en dat ze u op jonge leeftijd hebben gedwongen te huwen met een man. Beide conflicten zijn van een andere orde waardoor het verwonderlijk is dat u, net omwille van de ernst van de feiten die aan de basis liggen van uw afkeer ten aanzien van de islam en de houding van uw ouders hierin, in staat bent uw ouders en man te vergeven (CGVS I, p. 18) louter omdat P. u zei dat zij na haar bekering tot het christendom een goede band opbouwde met haar hertrouwde moeder. Op basis van bovenstaande bedenkingen dient er dan ook een ernstig voorbehoud geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de aanzet van uw bekering in Iran.”

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekster zeer weinig informatie kan geven omtrent de ontdekking van de huiskerk. Zo merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat het zeer opmerkelijk is dat, gezien de Iraanse context en het illegale karakter van de huiskerk, de leider zichzelf en de andere kerkhangers in gevaar brengt door iemand die weinig tot geen kennis heeft van de religie en waarvan men dus nog niet weet of die wel oprecht geïnteresseerd en te vertrouwen is, reeds toe te laten tot de huiskerk. Gelet op het illegale karakter van de huiskerken en de voorzorgsmaatregelen, namelijk dat de huiskerkleden enkel aangesproken werden met hun alias is het allerminst geloofwaardig dat haar vriendin P. verzoeksters echte naam zou hebben opgeschreven op documenten die bij haar thuis werden gevonden (CGVS 2, p. 14; CGVS 1, p. 20). Bovendien verklaarde verzoekster dat indien de politie zou binnenvallen, de namen of adressen van de anderen niet vermeld mogen worden (CGVS 1, p. 19). De uitleg dat P. dit deed vanuit automatisme acht de Raad weinig ernstig (CGVS 2, p. 14). De

beoordeling van de commissaris-generaal dienaangaande is pertinent en draagkrachtig en luidt als volgt: *“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u slechts te gokken hebt over de manier waarop uw bekering aan het licht gekomen is. U kan slechts meedelen dat u een bericht kreeg van P. dat er een huiszoeking bij haar thuis had plaatsgevonden waarbij men christelijke documenten aantrof met uw naam op (CGVS I, p. 20). Gezien de Iraanse context is het eerst en vooral weinig geloofwaardig dat P. uw ware naam zou vermelden op documenten van christelijke inslag die ze voor u en andere leden van de huiskerk afprintte. U stelt namelijk zelf dat jullie allemaal onder een alias gekend waren bij elkaar (CGVS I, p. 19). Uw verantwoording dat P. vermoedelijk uit gewoonte uw ware naam zou hebben vermeld (CGVS II, p. 14) is dan ook slechts een blote bewering en bovendien weinig coherent met uw eerdere verklaringen dat iedereen aangesproken werd met zijn alias. Daarnaast weet u evenmin wie de huiszoeking heeft uitgevoerd op uw werk (CGVS II, p. 15) en hebt u niet geprobeerd uw collega’s te bereiken om meer informatie te bekomen (CGVS II, p. 15). Ter verklaring stelt u dat u het niet zit zitten hen te contacteren, dat ze het niet zullen appreciëren, dat u denkt dat ze niet bereid zullen zijn u te helpen (CGVS II, p. 15). Evenmin hebt u enig idee hoe het de overige leden van de huiskerk vergaan is (CGVS I, p. 20) en hebt u geen contact meer met P.. De enige poging die u hebt ondernomen, is proberen bellen (CGVS I, p. 20). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en geen serieuze poging heeft ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de (juridische) evolutie van uw problemen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, in het geheel niet op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen (CGVS I, p. 20). Nochtans onderhield u contacten met uw broer M. via telegram (CGVS, p. 20). U gaf hiervoor de uitleg dat u hem hier niet in wilde betrekken omdat dit mogelijk voor problemen zou kunnen zorgen (CGVS I, p. 20). Deze verantwoording is niet afdoende. Uw broer M. was namelijk al betrokken en bijgevolg op de hoogte van uw problemen. Hij was het immers die door u gecontacteerd werd in Iran naar aanleiding van uw problemen en hij liet u onderduiken bij zijn vriend (CGVS I, p. 5). Minstens mag dan ook verwacht worden dat u bij hem zou geïnformeerd hebben over uw problemen. Dat u in het geheel geen zicht hebt op de nasleep van de door u beweerde problemen in Iran noch enige aanvaardbare poging kan aantonen dat u zich hebt trachten te informeren, toont een gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet opnieuw ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”*

Met haar betoog, dat ze alleen maar kan gissen hoe de autoriteiten de huiskerk op het spoor waren gekomen en dat er voldoende voorzorgsmaatregelen waren getroffen telkens als verzoekster een viering in een huiskerk had bijgewoond, weerlegt zij de *supra* geciteerde motieven niet. De loutere verklaring als zou ze vrezen dat ze mensen in gevaar kan brengen en ze vermoedt dat de Iraanse autoriteiten geen informatie aan derden zullen toevertrouwen, verantwoordt het gebrek aan fundamentele kennis met betrekking tot haar vluchtrelaas niet. Dat verzoekster enerzijds verklaarde dat zij nadat de Iraanse autoriteiten bij haar thuis waren binnenvallen onmiddellijk haar broer M. contacteerde en anderzijds dat ze sinds haar verblijf in België haar broer niet meer heeft gevraagd naar de stand van zaken omdat ze haar broer er niet wil bij betrekken (CGVS 1, p.20) ondermijnt verzoeksters geloofwaardigheid. Waar zij in haar verzoekschrift daarenboven toevoegt dat ze van haar broer geen verdere informatie kon verkrijgen omdat hij kampt met een drugsverslavingsproblematiek, merkt de Raad op dat verzoekster nochtans verklaarde dat haar broer reeds in 2016 is begonnen met afkicken (CGVS 2, p. 16) en die drugsproblematiek zich blijkens haar verklaringen reeds afspeelden toen verzoekster nog in Iran verbleef en zij daar desalniettemin beroep deed op zijn hulp.

Betreffende de huiszoeking naar aanleiding van de ontdekking van de huiskerk acht de Raad het samen met de commissaris-generaal opmerkelijk dat verzoekster niet weet of haar man aldaar aanwezig was (CGVS1, p. 5). Met betrekking tot de huiszoeking op haar werk acht de Raad het uiterst opmerkelijk dat verzoekster informatie in verband met het christendom in haar lade van haar bureau zou bewaren (CGVS 2 p. 15) en ze de bijbel las op haar werkplaats, waar zij omringd werd door collega’s (CGVS 1, p. 5), terwijl ze nochtans verklaarde dat het niet mogelijk of toegestaan was om in het herkomstland research te doen (CGVS 1, p. 18).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bovendien vaststelde dat verzoeksters algehele geloofwaardigheid wordt aangetast door de verklaringen met betrekking tot haar eigenlijke

vertrek uit Irak en met betrekking tot haar verscheurd origineel Iraans paspoort. Nu haar vrees voor de Iraanse autoriteiten, die weet hebben gekregen van haar bekering, de kern van haar vluchtrelaas betreft, acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoekster er desalniettemin in geslaagd is op legale wijze en zonder problemen (CGVS 1, p. 12), in bezit van een geldig paspoort voorzien van een Italiaans visum, haar land te verlaten en met het vliegtuig via Milaan naar Duitsland te reizen. Het is ook merkwaardig dat verzoekster erin slaagde om, ondanks haar vrees voor de autoriteiten, drie à vier dagen nadat ze haar huis waren binnengevallen, zich te begeven naar de ambassade om een visum te bekomen (CGVS, 1, p. 8), terwijl zij bovendien verklaarde dat ze nadat de autoriteiten haar huis zijn binnengevallen een tweetal maanden was ondergedoken bij een vriend van haar broer en dit tot haar vertrek uit Iran (DVZ, vraag 7). Daarenboven strookt haar verhaal niet met het voorgehouden zeer traditionele profiel van haar man (CGVS 2, p. 4). Het komt de Raad niet geloofwaardig over dat verzoeksters man de eerder gegeven toestemming om het land te verlaten (CGVS 2, p. 7) niet zou hebben ingetrokken ondanks het feit zij twee maanden ondergedoken bleef. Dat verzoekster haar paspoort niet voorlegt, waarin de toestemming zou staan vermeld, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Ook de redenen waarom zij dan wel haar paspoort zou hebben vernietigd in Duitsland vooraleer ze er een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat zij hiermee op legale wijze het grondgebied van Iran had verlaten (DVZ vraag 28), komt weinig ernstig over. Dat ze haar paspoort verscheurde omdat ze vreesde om anders vanuit Duitsland te worden teruggestuurd naar Iran is eveneens bevreemdend nu verzoekster een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Duitse autoriteiten en haar nationaliteit aldus gekend was en zij bovendien wel in bezit was van een identiteitskaart waarop eveneens haar Iraanse nationaliteit staat vermeld (CGVS 2, p. 7). De verklaring dat ze haar paspoort had verscheurd omdat een smokkelaar haar vanuit Duitsland naar het Verenigd Koninkrijk wilde brengen en haar een ander paspoort zou geven, maar dat die smokkelaar uiteindelijk niet opdaagde en ze daarom besloot een asielaanvraag in te dienen in Duitsland (CGVS 1, p. 8) werd mee in ogenschouw genomen door de commissaris-generaal. De pertinente en draagkrachtige motieven van de commissaris-generaal m.b.t. de reisroute en het verscheurde paspoort luiden als volgt: *“Voorts haalt u aan dat u uw origineel Iraans paspoort op aanraden van uw smokkelaar in Duitsland hebt verscheurd (CGVS I, p. 8). Dit getuigt evenzeer van een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met hetgeen verwacht wordt van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont – hetgeen u redelijkerwijze zou moeten weten aangezien u een master in Toerisme behaald hebt en reeds tien jaar werkzaam was in een reisbureau (vragenlijst DVZ, d.d. 30/01/2019, vraag 12, 13) - en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Dat u wel degelijk in deze mogelijkheid bent maar deze bedenking toch niet maakt op het moment dat u reeds op Europese bodem bent, ondermijnt verder de algehele geloofwaardigheid van uw relaas. Ter verantwoording stelt u dat de smokkelaar u zei dat ze u zouden terugsturen naar Iran indien ze u met het paspoort en het visum zouden aantreffen (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 6). Deze verklaring kan echter niet voldoen, aangezien u wel uw ander Iraanse identiteitsdocument bij u hield. Hiernaar bevraged, stelt u dat dit niet hetzelfde is omdat er op de Iraanse identiteitskaart geen visum staat en alles in het Farsi in plaats van Engels genoteerd is (CGVS II, p. 7). Deze verklaring voldoet evenmin. Uw Iraanse identiteitskaart bevestigt eveneens uw nationaliteit en houdt bijgevolg evenzeer het risico op repatriëring in. Daarenboven kreeg u in het kader van de Dublin-richtlijnen op basis van het Italiaanse visum een bevel om het grondgebied te verlaten en naar Italië terug te keren om aldaar uw verzoek om internationale bescherming te doen. Ook uw verklaring dat u geen andere keuze had dan hem te vertrouwen, dat u nog nooit asiel had aangevraagd en ook dat u de wetgeving daaromtrent niet kende noch in de mogelijkheid was iemand hierover te bevragen (CGVS II, p. 7), overtuigt niet ter verklaring waarom u uw paspoort verscheurde. U bent namelijk op 19 januari 2018 in Duitsland toegekomen en hebt er pas op 15 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend. U was dus wel degelijk op de hoogte van de mogelijkheid en de wijze om in Duitsland internationale bescherming in te dienen. Uw besluit om in Duitsland asiel aan te vragen was bovendien niet afhankelijk van het feit dat u niet wist hoe dit te doen, maar van het feit dat uw smokkelaar zijn belofte om u naar het Verenigd Koninkrijk te brengen niet nakwam (CGVS I, p. 8). Bijgevolg getuigt dit evenmin van een houding die in overeenstemming te brengen is met hetgeen verwacht wordt van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. Immers wordt een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden.”* Verzoeksters betoogt, dat ze de smokkelaar blindelings

vertrouwd heeft en dat haar relaas m.b.t. de manier waarop zij uit Iran is gevlucht niet totaal ongeloofwaardig is, kan voorgaande motieven niet doen ombuigen.

Waar verzoekster meent dat van haar een “onredelijke theoretische kennis” verwacht werd kan zij niet worden bijgetreden. Nu verzoekster verklaarde opzoekingen te hebben gedaan na haar aankomst in België, mag ook verwacht worden dat zij een bepaalde kennis zou hebben vergaard van haar nieuwe religie. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat een theoretische kennis op zich hoe dan ook niet voldoende is om te spreken van bekering. Zoals *supra* uiteengezet, kon verzoekster niet aannemelijk maken dat er sprake is van een ingrijpende en fundamentele keuze, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en bleek zij niet in staat enige gedetailleerde toelichting te geven omtrent de impact van haar bekering op haar leven, waaraan zelfs een goede kennis van de bijbel niets afdoet. Ook haar betoog omtrent de taalbarrière en de volle corona-epidemie doen geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters bekeringsrelaas.

Waar verzoekster meent dat ze bij een terugkeer naar Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging, waaronder eerwraak gelet op de strenge Koerdische tradities weerlegt zij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal dienaangaande niet, maar beperkt zij zich ertoe haar vluchtmotieven te herhalen. Hoewel verzoekster hierom verschillende malen gevraagd werd, kon verzoekster geen algemeen voorbeeld of een voorbeeld uit haar omgeving geven van een eerwraak-gerelateerde moord door een familielid omwille van een bekering. Ze kwam niet verder dan de verklaring dat ze riskeert gedood te worden omdat ze als getrouwde vrouw het land heeft verlaten (CGVS 2, p. 3) en dat het in haar eigen familie er extremer aan toe gaat dan bij de gemiddelde families (CGVS 2, p. 4). Het komt de Raad weinig geloofwaardig over dat verzoekster ondanks dergelijke bedreiging haar ouders toch al heeft vergeven (CGVS 1, p. 18). Verzoekster brengt met betrekking tot de eerwraak geen enkele concrete elementen bij die afbreuk doen aan de beoordeling van de commissaris-generaal, die onder meer terecht opmerkte dat een loutere verwijzing naar de algemene Koerdische aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat zij zelf nood zou hebben aan internationale bescherming.

Dat aan verzoeksters bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) engagement na aankomst in Europa.

De documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekster. Uit hetgeen volgt meent de Raad dat de documenten die verzoekster neerlegde niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan voorgaande beoordeling.

Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt niet voldoende rekening gehouden te hebben met haar traumatische ervaringen uit het verleden merkt de Raad op dat in de beslissing de neergelegde attesten van Fedasil en van de psychotherapeut d.d. 11 augustus 2020 en 30 september 2020 werden besproken. De commissaris-generaal stelde vast dat niet werd aangetoond hoe de stress waarmee verzoekster kampt haar vermogen om adequate verklaringen af te leggen zou beïnvloeden. Verder werd geoordeeld dat niet kan worden afgeleid dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad betreurt ten eerste dat verzoekster in het verleden ernstige feiten heeft meegemaakt, waar zij verklaart als kind te zijn misbruikt en gedwongen werd om in het huwelijk te treden, maar wijst er op dat uit de voorgelegde attesten enkel kan worden afgeleid dat verzoekster te kampen heeft met stress. Er wordt geen melding gemaakt van een trauma, laat staan dat dit trauma van enige invloed zou zijn op de wijze waarop verzoekster verklaringen aflegt of meer nog haar cognitieve vermogens zou aantasten. Bovendien kan slechts worden afgeleid uit het attest van Fedasil (stuk 9, documenten voorgelegd door de asielzoeker) dat verzoeksters stress gelinkt werd aan haar interview dat lang op zich liet wachten en aan de corona epidemie. Uit het begeleidingsattest (stuk 10, documenten voorgelegd door de asielzoeker) kan de Raad slechts afleiden dat verzoekster gespannen en gestresseerd is omtrent haar dossier en dat het voor haar een opgave zal zijn om terug in het verleden te gaan. Echter wordt op geen enkele wijze geattesteerd dat er een verband zou bestaan tussen haar gezondheidstoestand en de door haar aangehaalde feiten waardoor zij Iran heeft verlaten. Verzoekster werpt in haar verzoekschrift geen ander licht op de door haar bijgevoegde stukken 9 en 10.

De verklaring van de "Pastor" van 29 augustus 2019 (stuk 3, documenten voorgelegd door de asielzoeker), stellende dat verzoekster vanaf januari 2019 iedere zondag voor dienst en iedere vrijdag voor Bijbelstudie naar de kerk komt, het doopcertificaat (stuk 4, documenten voorgelegd door de asielzoeker) en de verklaringen van de Pastor C.A. (stukken 5 en 11, documenten voorgelegd door de asielzoeker), stellende dat verzoekster regelmatig de kerk bezoekt, zeggen niets over de oprechtheid van verzoeksters voorgehouden bekering. Ook de foto's (stukken 6, 7, 8, 12 documenten voorgelegd door de asielzoeker) kunnen de ongeloofwaardigheid van haar bekering niet doen ombuigen. Met betrekking tot de WhatsApp berichten en de artikelen over executies van Iraanse bekeerlingen (stukken 13 – 18) stelt de Raad opnieuw vast dat ook die documenten geen enkele aanwijzing zijn voor het oprechte karakter van de door verzoekster voorgehouden bekering. Voor wat betreft het attest van Fedasil en het begeleidingsattest (stukken 9 en 10, documenten voorgelegd door de asielzoeker) verwijst de Raad naar de uiteenzetting supra.

Waar verzoekster betoogt dat ze in het verleden reeds bedreigingen heeft gekregen op haar sociale media, dat haar boodschappen op haar Facebook zeker onderschept zullen worden door de Iraanse autoriteiten en dat ze tijdens haar verblijf in het asielcentrum heeft getracht de christelijke boodschap over te brengen aan medebewoners stelt de Raad vast dat verzoekster niet verder komt dan haar reeds afgelegde verklaringen louter te herhalen. Zij onderneemt geen enkele poging om de pertinente bevindingen dienaangaande van de commissaris-generaal onderuit te halen. Zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat het niet ernstig is dat verzoekster de reeds ontvangen bedreigingen zou hebben gewist omdat ze dacht dat het toch niet zo belangrijk was. Hetzelfde geldt voor wat betreft de christelijke boodschappen die ze verspreid zou hebben en vervolgens zou hebben gewist. Bovendien is het weinig consistent dat verzoekster eerdere boodschappen zou wissen, maar de boodschappen die dateren van na haar eerste verhoor bij de commissaris-generaal zou laten staan, hoewel ze vreest dat de berichten onderschept zullen worden door de autoriteiten. Dat verzoekster enerzijds verklaarde dat ze de bedreigingen pas ontvangen zou hebben nadat ze Iran had verlaten omdat ze pas nadien is begonnen met schrijven (CGVS 1, p. 7), terwijl ze anderzijds verklaarde dat ze reeds in Iran problemen kende omwille van haar bekering tot het christendom (CGVS 1, p. 13), doet ook afbreuk aan het geloofwaardig karakter van haar relaas. Wat er ook van zij gaat verzoekster daarnaast voorbij aan de vaststelling die blijkt uit de beschikbare informatie dat Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Verzoekster betwist ook niet dat zij geen verhoogd risicoprofiel heeft op basis waarvan ze een groter risico zou lopen om de aandacht te trekken van de Iraanse autoriteiten. Het is ook opmerkelijk dat verzoekster christelijke teksten post op facebook waarvan ze niet zou weten wat die betekenen (CGVS 2, p. 19 en stukken 1 en 2, print facebookprofiel, landen informatie, blauwe map, CGVS). De Raad acht het weinig ernstig dat verzoekster, hiermee geconfronteerd, louter stelt dat haar volgers haar er tot hiertoe nooit over bevroegd hebben.

Samenvattend oordeelt de Raad dat verzoekster geen concrete informatie heeft bijgebracht die de informatie in de "COI Focus Iran, behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" d.d. 30 maart 2020 (stuk 3, landeninformatie, blauwe map, CGVS), waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, weerlegt. De stukken waarmee verzoekster wenst aan te tonen dat zij bekeerd is, doen geen afbreuk aan het gebrek aan geloofwaardigheid van haar voorgehouden bekering en zijn niet voldoende om aan te kunnen nemen dat verzoekster een verhoogd risicoprofiel zou hebben op grond waarvan zij een groter risico zou lopen om in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad dat verzoekster, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, geen oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke christelijke geloofsovertuiging, aannemelijk maakt. Een gegronde vrees voor vervolging wegens een christelijke bekering blijkt dan ook niet. Zij maakt dan ook evenmin aannemelijk dat zij op grond van haar bekering, die niet geloofwaardig wordt geacht, haar familie vreest. Dat verzoekster *"in botsing is gekomen met de islamitische waarden en normen in de Iraanse samenleving"* toont zij dan ook op geen enkele wijze aan. Met dergelijk algemeen betoog werpt zij geen ander licht op de beoordeling van haar asioldossier.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas en de voorgehouden bekering tot het christendom van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.3.4.4. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals opwerpt dat bij twijfel het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster door de commissaris-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud werd zij de mogelijkheid geboden haar vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij werd gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de commissaris-generaal door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO